

OD AUTORA BESTSELLEROV *HANDROVÁ BÁBIKA* A *OBESENEC*

VRAŽEDNÝ  
KRUH  
SA UZATVÁRA

DANIEL  
COLE

# KONIEC HRY

IKAR



**DANIEL COLE**

**KONIEC  
HRY**

Preložila Jana Seichertová

***IKAR***



Daniel Cole  
ENDGAME

Copyright © Daniel Cole 2019  
Translation © 2021 by Jana Seichertová  
Jacket design © Studio Jan de Boer, Utrecht  
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Endgame (Trapeze, an imprint  
of The Orion Publishing Group Ltd, London 2019)  
preložila Jana Seichertová.  
Redigovala Jana Holková.  
Korigovala Alexandra Hříbková.  
Obálku podľa originálneho návrhu upravil Augustín Putera.  
Technická redaktorka Helena Oleňová.  
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2021  
ako svoju 1 698. publikáciu v elektronickej podobe.  
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7176-0

---

Milý čitateľ,

„nechcem na konci knihy všetko ,resetovať‘,  
tak ako to robia tvorcovia seriálu *Simpsonovci*.“

Túto vetu opakujem od prvých náročných rozhovorov, ktorými som propagoval *Handrovú bábiku*. Ale teraz, po dopísaní tretieho dielu trilógie, ktorý zahŕňa celý príbeh aj dôsledky, ktoré z neho vyplývajú, mi to pripadá ešte dôležitejšie než na začiatku. Verím, že sa mi podarilo dať jednotlivým postavám hĺbku a do ich vzťahov vniesť drámu, čo by v prípade samostatných románov nebolo možné. A hoci som sa snažil uspokojiť nových čitateľov v *Obesencovi* aj v *Konci hry*, faktom zostáva, že obe knihy budú znamenať oveľa viac pre tých, ktorí sledovali príbeh od začiatku až do konca.

Mám aj čudácku stránku a rád hľadám „Easterreggs“, jemné odkazy skryté v mojich obľúbených filmoch a televíznych šou, lebo viem, že ich odhalia iba najvernejší fanúšikovia. Fiktívny svet robia trochu skutočnejším a tieto knihy ich preto obsahujú v hojnom počte.

Toto nie je koniec *Handrovej bábiky*, ani náhodou! Vždy som chcel, aby prvé tri romány boli o tomto konkrétnom tíme v tomto konkrétnom čase. Navzájom sa prekrývajú a ich príbehy sa prepleťajú, tvoria trilógiu... Lenže skutočný svet takto nefunguje. Život sa často vráti a rozviaže úhľadné mašličky, ktoré sme dôkladne zaviazali. Už mám hotovú kostru štvrtej knihy a som nadšený z nového smeru, ktorým sa moja séria uberá.

Napokon je to jeden veľký príbeh.

Ako vždy by som chcel čitateľom veľmi pekne poďakovať, ale aj sa im ospravedlniť za nedostatočnú interakciu na sociálnych médiách – priznávam, že nie sú mojou prioritou. Ale v práci pokračujem najmä vďaka vám. Táto kniha je pre vás a úprimne dúfam, že sa pri jej čítaní zabavíte rovnako dobre ako ja pri jej písaní.

Takže bez ďalších zbytočných rečí: Dámy a páni, záverečná časť trilógie *Handrová bábika – Koniec hry...*

Daniel Cole

„Nemýl si ma s hrdinom...  
Zabil by som aj posledného živého tvora  
na zemi, aby som ťa zachránil.“





---

# Prológ

Pondelok 4. januára 2016

11.13

„Kde bolo, tam bolo... ale už nie je.“

Za špinavými oknami sa mihalo zasnežené predmestie a slabé slnko zohrievalo kožený interiér auta, v ktorom sa terigali do cieľa cesty.

„Ale ste to vy, však?“ zatlačil naňho muž za volantom. „Ste William Fawkes.“

„Niekto ním musí byť,“ vzdychol si Wolf s úprimnou ľútosťou, zatiaľ čo tmavé oči ho sledovali v spätnom zrkadle a podchvíľou znovu pozreli na vozovku pred nimi. „Tu odbočte doľava.“

Čierny taxík zastal na príjazdovej ceste a taxikár preradil na voľnobeh.

Wolf mu zaplatil v hotovosti (niežeby na tom ešte záležalo) a vystúpil na tichú ulicu. Skôr než stihol za sebou zatvoriť, vozidlo sa prudko pohlo a postriekalo ho ľadovou kašou. Vzápätí taxík s hojdajúcimi sa dverami zmizol za rohom. Wolf však neľutoval, že dal dotieravému zlodejovi prepitné, aj keď pochyboval, že úplatkom v závratnej výške jednej libry a tridsiatich štyroch centov si kúpi mužovo mlčanie na dlhý čas. Utriel si nohavice rukávom dlhého čierneho kabáta, ktorý kedysi patril Lethanielovi Massovi, vrahovi z prípadu Handrovej bábiky. Nechal si ho ako spomienku na minulé život – určitý druh trofeje a pripomienku všetkých ľudí, na ktorých sa vykašlal.

Wolf úspešne menil mokré fliačky na nohaviciach na špinavé pruhy a zároveň si uvedomoval, že ho ešte vždy sledujú. Aj keď

zhodil šesť kilogramov a nechal si narásť nápadne riedku bradu, pôsobivá postava a jasné modré oči ho prezradili každému, kto bol dosť všímavý a venoval mu druhý pohľad. Žena na druhej strane cesty naňho uprene hľadela a voľnou rukou šmátrala v kočíku, v ktorom sa pod kopou prikrývok zrejme skrývalo dieťa. Napokon z neho vybrala mobilný telefón a zdvihla si ho k uchu.

Wolf sa na ňu smutno usmial, potom sa odvrátil a prešiel cez bránu za sebou. Na štrkovej ceste parkoval čísi zanedbaný mercedes, ktorý spoznal len vďaka služobnému odznaku trčiacemu zo snehu na prednom skle. Známy dom za ním od jeho poslednej návštevy narástol o tretinu. Wolf vedel, že predné dvere budú odomknuté, lebo ich nikdy nezamykali. Neunúval sa klopaním, zdupal si sneh z topánok a vošiel do smútočného šera, ktoré preniklo do vstupnej haly, aj keď vonku panovalo jasné počasie.

„Maggie?“ zavolať Wolf a hlas sa mu zlomil od dojatia. Len čo znovu vstúpil do toho domu a nenásytne vdýchol vzduch voňajúci zomierajúcimi knihami, kvetinovým parfumom, mletou kávou a stovkou ďalších vecí, ožili v ňom nežiaduce spomienky na jednoduchšie, šťastnejšie časy. Tu sa cítil doma viac než kdekoľvek na svete. Tento dom bol jedinou stálicou, na ktorú sa mohol spoľahnúť, odkedy sa presťahoval do hlavného mesta. „Maggie?!“

Ticho prerušilo vírzenie na poschodí.

Keď vykročil k schodisku, nad sebou počul rýchle kroky po drevenej podlahe.

„Maggie?!“

Otvorili sa dvere. „Will...? Will!“

Len čo Wolf dorazil na najvyšší schod, Maggie sa mu vrhla okolo krku a takmer preniesla ich stretnutie po dlhom čase späť do vstupnej haly.

„Preboha! Naozaj si to ty!“

Objímala ho tak pevne, že sotva vládala dýchať. Keď sa mu rozplakala na hrudi, zmohol sa len na to, že jej opätovoľ objatie.

„Vedela som, že prídeš,“ vzlykla roztraseným hlasom. „Nemôžem uveriť, že ho niet, Will. Čo si bez neho počnem?“

Wolf sa odtrhol od Maggie a odtiahol ju od seba na dĺžku paže. Ako vždy dokonale upravená päťdesiatnička s roztečeným mejkapom a v staromódnom čiernom odevu zrazu vyzerala na svoj vek. Tmavé kučeravé vlasy mala dnes rozpustené, hoci zvyčajne ich nosila vyčesané v retro účese, ktorý sa teraz vrátil do módy.

„Nemám veľa času. Kde... kde bol?“ vysúkal zo seba prvú z mnohých neprijemných otázok, na ktoré potreboval odpovede.

Chvejúcou sa rukou ukázala na rozštiepený rám dverí v časti odpočívadla, ktorú nepokrýval koberec. Prikývol, nežne ju pobozkal na čelo a zamieril do najnovšej prístavby domu, zatiaľ čo Maggie zostala na prahu prázdnej miestnosti. Wolf bol pyšný na priateľov posledný projekt, dokončený podľa prísnych noriem, ktoré Finlay uplatňoval na všetko, čo sa týkalo jeho vnúcat. Mali to byť ich nové izby, keď prídu navštíviť starého otca, ktorý nedávno odišiel do dôchodku.

Na zemi uprostred miestnosti ležala prevrátená drevená stolička. Do poréznych podlahových dosiek pod ňou vsiakla tmavá červená tekutina a zanechala na nich škvrtu.

Wolf si nahovoril, že keď vojde dnu, zachová si chladnú hlavu a situáciu posúdi nezaujato a efektívne ako každé iné miesto činu... Pravdaže, mýlil sa.

„Miloval ťa, Will,“ ozvala sa Maggie z dverí.

Wolfovi sa už nepodarilo zadržať slzy. Len čo si utrel oči, zvonku k nemu doľahol známy škrípavý zvuk. Nieкто prichádzal po štrkovej príjazdovej ceste.

„Mal by si odísť,“ naliehavo zašepkala Maggie a nevšímala si zdvorilé klopanie. „Will?“ Keď zavýzgal predné dvere, rozbehla sa k schodisku, aby vynadala opovážlivému votrelcovi. Jej prísny výraz však zmäkol, keď uvidela svetlovlasého muža s potkaňou tvárou, kráčajúceho hore schodmi: „Jake!“ vydýchla si od úľavy. „Myslela som, že si... Ale to je jedno!“

Wolf podozrievavo sledoval dvojicu. Maggie a cudzinec sa objímali ako starí priatelia.

„Priniesol som ti zopár maličkostí.“ Muž jej podal nákupné tašky. „Mohla by si ma s ním nechať minútu osamote?“ požiadal ju, čím konečne priznal, že neprišiel iba na spoločenskú návštevu.

„Len choď, Maggie,“ povzbudil ju Wolf. „Potom prídem za tebou.“

Zatvárala sa nervózne, ale bez slova sa vrátila na prízemie vyložiť nákup.

„Saunders,“ pozdravil Wolf bývalého kolegu, keď vošiel do izby.

„Wolf. Dlho sme sa nevideli.“

„Veď vieš, potreboval som trochu času iba pre seba,“ zažartoval a vzápätí počul, ako na ulici zastalo auto. „Netušil som, že vy dvaja sa poznáte.“

„Nepoznali sme sa,“ pokrčil plecami Saunders, ktorý si napriek zdvorilému rozhovoru udržiaval od Wolfa bezpečný odstup. „Kým... sa nestalo toto.“ Unavene si vzdychol. „Kamoš, Finlaya mi je úprimne ľúto. Naozaj.“

Wolf cháпavo prikývol a znovu pozrel na škvrný na drevenej podlahe.

„Čo tu vlastne robíš?“ vyhrkol Saunders.

„Chcel som to vidieť na vlastné oči.“

„Čo?“

Wolf stíšil hlas, aby ho nepočula Maggie. „Miesto činu.“

„Zločin?“ Saunders si unavene pošúchal tvár. „Človeče, bol som pri tom, keď ho našli. Samého... v zamknutej miestnosti... ležiaceho vedľa zbrane.“

„Finlay by sa nikdy nezabil.“

Saunders naňho ľútostivo pozrel. „Ludia nás nikdy neprestanú prekvapovať.“

„Keď už hovoríme o prekvapeniach, dostal si sa sem akosi rýchlo.“

„Bol som už na ceste... keď prišiel ten hovor.“

Wolf nikdy nemal urečneného strážnika v láske, no teraz ho zrazu videl v novom svetle. „Ďakujem, že sa o ňu staráš.“

„Nemáš za čo.“

„Tak vrav... koľkí sú vonku?“ ľahostajne prehodil Wolf, akoby sa pýtal, koľko je hodín. Ovzdušie v miestnosti sa razom zmenilo.

Saunders zaváhal. „Dvaja vpredu, dvaja vzadu. Jeden sedí s Maggie a ďalší stojí tri kroky od nás za tamtou stenou.“ Obrátil sa k otvoreným dverám: „Zatrúb, ak si nadržaný!“

Namiesto odpovede sa z odpočívadla ozvalo šfuknutie zásobníka vkladaneého do poloautomatickej pušky.

Saunders sa prevínilo usmial a potom si vybral z vrecka pu-tá. „Sľúbil som im, že neujdeš. Prosím, neurob zo mňa hlupáka, dobre?“

Wolf prikývol a pomaly si kľakol. Zdvihol ruky, spojil si prsty za hlavou a zadíval sa cez zasnežené okno – posledný pohľad, ktorý sa zrejme naskytol jeho mentorovi, skôr než zomrel.

„Prepáč, kamarát.“ Saunders podišiel k Wolfovi a spýtal mu zápästia. „Podozrivý zaistený!“

„Will?!“ zavolala z kuchyne Maggie, keď jej dom zaplavili ozbrojení policajti.

Počul dupot ťažkých čižiem na schodoch a za nimi Maggine kroky.

„Urobila by si pre mňa niečo?“ spýtal sa Wolf. Očami preskočil zo Saundersa na Maggie, keď posledný policajt vošiel dnu cez vy-lomené dvere a vybrechol zvyčajné príkazy, zatiaľ čo ho zaistovali. „Ešte jej neprezrad, že som späť.“

„Ale, Will...“ Zúfalo plakala, no nebola schopná vojsť do mies-tnosti, v ktorej našli mŕtvolu jej manžela.

„To je v poriadku, Maggie. Nič sa nedeje,“ uistil ju. „Nikam neujdem.“



---

# Kapitola 1

**Pondelok 4. januára 2016**

**11.46**

Thomasa Alcocka rozptyľoval stíšený televízor, keď si nalieval čaj do šálky.

„Doriti!“ zašepkal, lebo vriacou vodou polial pracovnú dosku. „Kurva!“ zasyčal ešte zúrivejšie, keď mu niekoľko kvapiek dopadlo aj na ruku.

Zachvel sa od bolesti, no nespustil oči z obrazovky.

Na Sky News helikoptéra krúžila nad miestom skazy, ktorá pred dvoma týždňami postihla hlavné mesto krajiny. Jej tmavý tieň poľahky kízal po troskách pod ňou a spoločnosť mu robili aspoň dva ďalšie – ako supy zlietajúce sa na čerstvú zdochlinu. Zákaz letov nad mestom, ktorý spôsobil jeho obyvateľom ťažkosti a pokazil sviatky, zjavne zrušili a konečne ukázali svetu celkový rozsah skazy.

Katastrofu tesne odvrátili, ale niečo ich to stálo.

Výbuch, ktorý sa obmedzil na podzemné toalety na vrchole kopca Ludgate Hill, urýchlil rutinnú evakuáciu okolitých budov, zatiaľ čo statici v nich vykonávali kontroly. Keď si jeden bystrozraký turista všimol nové trhliny v západnej stene Katedrály svätého Pavla, mesto objednalo núdzové rekonštrukčné práce. Ale skôr než postavili lešenie, severná veža sa zrútila a v nasledujúcich troch dňoch stĺpy po jednom povoľovali ako nohy pod ťažkým bremenom, kým sa obrovská arkáda nerozpadla – ikonická pamiatka pomaly zomierajúca na následky zranení.

Bol na ňu neskutočný pohľad. Vyzerala ako chýbajúca časť mozaiky.

Thomasovi chvíľu trvalo, kým si uvedomil, že farebná čiara ohraničujúca celú oblasť je v skutočnosti hora vencov a kvetov navrhovaných pri plote: pocta ľuďom, ktorí sa nikdy nevynorili zo stanice metra Piccadilly Circus, strážničke Kerry Colemanovej a všetkým ostatným, ktorých stratili na Times Square – dojemné, ale krátkodobé gesto v teplotách pod bodom mrazu.

Chlipol si čaju.

Blikajúce svetlá rozptyľujúco pulzovali nad žltými titulkami, zatiaľ čo zvyšky vianočného stromčeka vo vedľajšej miestnosti mu pripomínali, že tam ešte vždy je – spolu s kopami nerozbalených darčiekov pod opadávajúcim ihličím.

Thomas stále duchom neprítomne hladkal Echa a ikstý raz sa uchýlil k sebeckým myšlienkam. Spomenul si, ako veľmi sa mu uľavilo, že nikto z jeho známych neskončil medzi mŕtvymi alebo zranenými, aké šťastie ho zaplavilo, keď mu priateľku vrátili v jednom kuse, a ako potajomky dúfal, že hrôzy minulého mesiaca, ktoré vyvrcholili bezpečnostným incidentom a predčasnou smrťou jeho blízkeho priateľa, ju napokon presvedčia, aby sa na všetko vykašlala, vážila si to, čo jej ešte zostalo, a zmierila sa so svojim osudom.

Na kuchynskom stole hlasno zabzučal Baxterovej telefón. Thomas pribehol k nemu, zdvihol ho a podráždene doň zašepkal: „Emilin telefón... Obávam sa, že nie. Ešte spí. Mám jej niečo...? V stredu... o deviatej... Okej, poviem jej. Dovidenia.“

Položil mobil na kuchynské rukavice, aby stlmil jeho prípadné ďalšie zvonenie.

„Kto to bol?“ spýtala sa Baxterová z dverí a Thomas sa vyľakane mykol.

Na kárované pyžamové nohavice si obliekla jeho široké tepláky – domáce oblečenie, ktoré bolo vítanou zmenou oproti zvyčajnému odevu tridsaťpäťročnej hlavnej inšpektorky. Thomasovi pri pohľade na ňu opäť prišlo zle. Žena, ktorú miloval, zaplatila za



svoju prácu privysokú daň. Hornú peru jej zdobili stehy. Dva prsty spevnené dlahou jej trčali zo závesu, ktorý neochotne nosila, aby si podoprela zranený lakeť. Našťastie strapaté tmavohnedé vlasy zakrývali väčšinu škrabancov a chrást, ktoré jej ešte celkom nezmizli z tváre.

Nepresvedčivo sa na ňu usmial. „Dáš si raňajky?“

„Nie.“

„Iba omeletu?“

„Nie. Kto volal?“ zopakovala otázku a neochvejne opätovala priateľovi pohľad. Zjavne nepochybovala, že ďalšia hádka by už bola nad jeho sily.

„Niekto z tvojej práce,“ vzdychol, nahnevaný na seba.

Čakala, že svoju odpoveď rozvedie.

„Nejaký Mike Atkins ti odkazuje, že v stredu ráno sa máš stretnúť s ním a s FBI.“

„Och,“ zmätene vyhrkla a poškrabkala Echovi hlavu, keď skočil na pracovnú dosku a oslintal jej ruku.

Thomasa bolelo, keď ju videl takú krehkú a dobitú. Podišiel k nej a objal ju, ale pochyboval, či si to vôbec všimla, lebo stála celkom ochabnuto.

„Volala dnes Maggie?“ spýtala sa.

Pustil ju. „Ešte nie.“

„Zájdem za ňou... o chvíľu.“

„Odveziem ťa,“ ponúkol sa Thomas. „Zostanem v aute alebo si zájdem na kávu, kým s ňou budeš...“

„Zvládnem to sama,“ vyhlásila.

Úsečná odpoveď napodiv zlepšila Thomasovi náladu. Baxterovej tón naznačoval odhodlanosť a nezlomnosť, driemuce hlboko pod popraskanou fasádou.

Ešte to nevzdala. Iba potrebovala trochu času na zotavenie.

„Okej,“ prikývol a milo sa na ňu usmial.

„Idem...“ Myšlienku dokončila mávnutím na schody. „Ale je mi fajn,“ zamrmlala, keď vykročila k vstupnej hale s Echom za päťami.

„Celkom fajn.“

Živý plot by vyzeral ako ktorýkoľvek iný, keby sa za ním podchvíľou nemihol chumáč jasnooranžových chlpov.

Prvá úloha Alexa Edmundsa ako súkromného vyšetrovateľa bola skromná a priviedla ho na opustený cintorín nákupných vozíkov oproti miestnemu supermarketu Sainsbury's. Ale teraz, keď mal cieľ priamo pred očami a keď jediná únikovú cestu blokoval jeho tím, po dlhom čase znovu pocítil vítané vzrušenie z poľovačky.

Edmunds sa pohol...

Jeho cieľ však vyrazil rýchlejšie, než očakával, a rozbehol sa rovno k pasci, ktorú mu nastražil.

„PI 2!“ skríkol do detskej vysielacky. „PI 2, pripravte sa na zachytenie!“

„Naozaj musím?“

„Prosím,“ zúfalo vyhrkol Edmunds a vzápätí sledoval, ako sa napĺňa jeho plán pripomínajúci dobre nacvičenú choreografiu.

Edmundsova snúbenica sa vynorila zdanlivo odnikiaľ a kočíkom zablokovala cestu.

Ich korisť šmykom zastavila, chvíľu premýšľala a potom vyliezla na pravdepodobne najvyšší strom v Londýne. Bleskovo im mizla z dosahu a z najvyšších konárov zhadzovala na zem sneh.

„Doriti!“ Edmunds skrivil tvár od bolesti, chytil sa za bok a pozrel hore.

„PI 1, fretky vedia liezť po stromoch,“ informoval ho skreslený hlas snúbenice, ktorá tlačila kočík s Leilou k nemu. „A čo teraz?“ spýtala sa. Vysielačku už nepotrebovala.

„Toto je... v súlade s plánom,“ sebaisto vyhlásil Edmunds. „Je v pasci.“

„Naozaj?“ zapochybovala Tia, zo zadnej časti kočíka vybrala prepravný box na mačky a položila ho na zmrznutú zem.

„Okej, vyleziem hore,“ odhodlane vyhlásil Edmunds v nádeji, že snúbenica bude protestovať.

Námietky sa však nedočkal.

„Na ten vysokánsky strom,“ zdôraznil.

Tia iba prikývla.

„Tak dobre,“ vzdal sa. „Udržuj si od neho bezpečnú vzdialenosť pre prípad, že by som spadol... a zabil sa.“

„Čo keby som ťa... počkala doma?“ navrhla Tia.

„Iste,“ pokrčil plecami trochu prekvapený, že si chce dať ujsť celé vzrušenie. Podišiel k stromu a uchopil hrubý konár nad hlavou. „Ale je to zábava, nie? Keď môžeme spolu tráviť viac času.“

Tia neodpovedala.

„Vravím, že...“ skúsil to znovu, keď sa zošmykol po kmeni na zem, no vzápätí sklamane dodal: „Och, už si preč.“

Tia mala za sebou polovicu cesty hore kopcom.

„Nuž, mne to pripadá zábavné,“ zamrmal si Edmunds popod nos. „Okej, pán Scabs,“ zavolať do koruny stromu. „Vaša vláda teroru sa týmto končí!“

Wolf nahlas chrápal.

V miestnosti na hornseyskej policajnej stanici ho držali už tri hodiny, dve a pol z nich strávil najpokojejším spánkom za posledné týždne. Keď na chodbe buchli dvere, s myknutím sa zobudil. Neprívetivé prostredie ho na chvíľu zmiatlo, ale štrngot pút pripavených ku kovovej stoličke za jeho chrptom mu rýchlo pripomenul rušné ráno. Trochu namrzený na neznámeho človeka, ktorý bezohľadne búchal dvermi, zúfalo zatúžil po tom, aby sa mohol vymočiť a niekoľko minút poprechádzať po stiesnenej miestnosti, lebo ľavá polovica zadku mu už celkom stýpla.

Keď sa snažil zbaviť nepríjemného krčca, na chodbe sa ozvalo klopanie podpätkov. O chvíľu vo dverách zaštrngal kľúč a do miestnosti vstúpil elegantný päťdesiatnik. Jeho zákazkový oblek sa k okolitým tmavosivým stenám vôbec nehodil.

„No toto,“ privítal Wolf dobre oblečeného cudzinca. „Myslel som si, že ste žena.“

Striebrovlasý muž sa zatváril zmätene a na čele sa mu objavili hlboké vrásky.

„Ale nie ste,“ úslužne ho informoval Wolf.

Mužovou tvárou sa mihol úsmev. „Vidím, že som sa obával zbytočne. Aj keď ste sa vyparili, vaše detektívne schopnosti tým vôbec neutrpeli.“

Odtiahol si stoličku a sadol si.

„Keď už o tom hovoríme,“ spustil Wolf, no zrazu si na niečo spomenul. „Nechcem byť malicherný, ale keď sa stala... tá nepríjemnosť s Massom, mal som ešte pätnásť dní nevyčerpanej dovoľnenky. Zaujímalo by ma, či by sa nedalo...“

Muž ho umlčal uprostred vety širokým neveriacim úsmevom. Ladovobiele zuby mu vedľa oranžovej pokožky takmer žiarili.

„Iste, chápem. To vyriešime inokedy,“ prikývol Wolf, a keď zavládlo nepríjemné ticho, nadul líca a nahlas vyfúkol vzduch.

„Nespoznávate ma, však, Will?“

„Nuuuuž...“

„Toto je komisár Christian Bellamy,“ oznámil z dverí hlas, ktorý Wolf, bohužiaľ, poznal až príliš dobre, a vzápätí vstúpila veliteľka Geena Vanitová.

Dnes sa rozhodla pre netypicky vkusné čierne sako, ktoré zakrývalo chvályhodné množstvo navzájom nezladeného oblečenia. Wolf netušil, či to spôsobilo časté pozeranie denných televíznych programov, alebo či mu to jednoducho práve zišlo na um, ale keby ho mal niekam zaradiť, vybral by si kategóriu s názvom „oblečenie na pohreb Teletubbies“.

Vanitová ešte vždy čosi hovorila.

„Prepáčte, mohli by ste to zopakovať?“ požiadal ju Wolf, ktorému jej ďalšie slová celkom ušli, lebo myseľ mu zablúdila k oveľa naliehavejším záležitostiam: Dipsy – predávkovanie heroínom.

„Vravela som, že bolo iba otázkou času, kedy vás chytime,“ zopakovala drobná žena.

„Ale uvedomujete si, že v skutočnosti ste ma nechytily, však?“ spýtal sa Wolf. „Lebo jasne si spomínam, že som sa dobrovoľne vzdal.“

Vanitová pokrčila plecami. V duchu si už pripravovala vyhlásenie pre tlač, ktorým oznámi Wolfovo dolapenie. „To je vaša verzia. Ja hovorím...“